

Vil hevde seg internasjonalt

Norske idéhistorikere bør publisere oftere internasjonalt, mener fagkoordinator Espen Schaanning. – Men ropet om internasjonalisering må ikke gå oss til hodet, understreker han.

Salongen har bedt fagansvarlige ved filosofi og idéhistorie kommentere den nye evalueringsrapporten fra Forskningsrådet. Se også vår oversikt: [Alt om evalueringen](#)

Forskningsrådets evaluering av filosofi og idéhistorie slår fast at norske idéhistorikere er svært produktive, men publiserer sjelden i internasjonale kanaler. Fagkoordinator for idéhistorie ved Universitetet i Oslo, [Espen Schaanning](#), vil oppfordre forskerne til å hevde seg internasjonalt.

Utfordringen for oss ligger først og fremst i å få idéhistorikere til å publisere i internasjonale kanaler, der dette er naturlig. Vi må nok også forsøke å publisere mer på høyeste nivå, men det tror jeg vil komme automatisk hvis vi klarer å mobilisere til større innsats internasjonalt, skriver han i en e-post.

Samfunnsoppdrag

Schaanning synes at evalueringsrapporten i hovedsak gir en riktig beskrivelse av forskningen på feltet. Han poengterer at idéhistoriefaget får en svært positiv vurdering, selv om antallet internasjonale publikasjoner er lavt.

Men ropet om internasjonalisering må ikke gå oss til hodet. Vi kan ikke kaste vårt samfunnsoppdrag overfor det norske publikummet på båten. Det blir viktig å finne den rette balansegangen her. Som rapporten understreker flere ganger, er antall ansatte på idéhistorie svært lite. Det er derfor svært begrenset hvor mange områder vi kan dekke, og det vil også være relativt begrenset hvor mye vi kan øke publiseringen internasjonalt hvis vi samtidig skal bevare fokuset på et norsklesende publikum. Vår store utfordring blir derfor å få knyttet til oss flere ansatte, Ph.D.-stipendiater og postdoktorer, slik at vi kan ta var på begge ambisjonene.

Viktig med norsk orientering

Ifølge rapporten har idéhistorie en lavere andel av internasjonale publikasjoner (ni prosent) enn filosofiseksjonene rundt i landet.

Men samtidig sies det også at dette er synd, fordi den idéhistoriske forskningen holder så høyt vitenskapelig nivå at internasjonal publisering på høyeste nivå ikke burde være noe problem. Det er jo hyggelig å høre. I tillegg påpekes det at idéhistorikere i stor grad henvender seg til et norsk publikum og skriver om norske forhold, slik at det derfor er naturlig å publisere på norsk. Det er viktig å få fram. Ja, rapporten går faktisk så langt som til å hevde at den relativt lave internasjonale publiseringen er «of limited concern» på grunn av viktigheten av å orientere seg mot en norsk offentlighet. Det er det er verdt å merke seg. Viktig er det også at man i rapporten gjør oppmerksom på en stor svakhet i Ph.D.-programmet, nemlig at idéhistorikere plasseres i en gruppe, der man ikke kan forvente at de skal kunne føle seg hjemme.

Schaanning mener en konsekvens av rapporten bør bli at det ansettes flere forskere innen idéhistorie.

Rapporten framhever flere ganger at idéhistorisk forskning ikke bare er omfattende og mangfoldig, men også er av høyeste internasjonal standard. Dette blir det for framtiden viktig å ta vare på og videreutvikle.